

závodem, nelze na něj vztahovati ani předpis § 46 n. z., ani stanovy závodní pokladny. (Nález nejv. správ. soudu z 15. prosince 1924, č. 19063-24.)

K § 12 a 40 n. z. § 12 obsahuje — jak ukazuje již jeho zařazení úvodem k hlavě II. zákona o nemocenském pojištění — předpisy o organizaci okresních pokladen nemocenských. Navazuje na odst. 1., jenž charakterisuje všeobecně povahu nově zřizovaných okresních pokladen nemocenských, vyslovuje zákon v 1. větě odst. 2. zásadu, že zpravidla má býti zřízena takováto nemocenská pokladna pro každý soudní okres v sídle okresního soudu. Z pravidla toho připouští však výjimky, dáváje politickému úřadu zemskému na vůli, aby — přihlížeje ke zvláštním poměrům jednotlivých okresů — obvod těchto pokladen jinak ustanovil. Totéž právo zachovává jemu v odst. 3., i ohledně pokladen již zřízených, zejména aby spojil několik okresních pokladen nemocenských v jednu jedinou, nebo nařídil, aby jedna pokladna byla rozdělena. Jde tu vesměs o organizační akty, které podle vůle zákona mají býti určovány zřetelem ke zvláštním poměrům jednotlivých okresů. Od tohoto práva, daného do volné úvahy zemského úřadu politického, liší se podstatně právo rozpustiti okresní nemocenskou pokladnu ve smyslu § 40 n. z. Předpis ten váže pravomoc úřadu na určité předpoklady, tam taxativě vypočtené, které obsahem svým poukazují k tomu, že rozpuštění pokladny vysloveno býti smí toliko, když pokladna z důvodů v ní samé v zřících (pro nepatrný počet členů, nepříznivé výsledky hospodářské) prosperovati nemůže anebo podle vůle vlastní (navrhne-li rozpuštění valná hromada) samostatně trvati nechce. (Nález nejv. správ. soudu z 30. října 1924, č. 18652/24.)

Příspěvky placené za dobu nezaměstnanosti, jak již ze samého pojmu a významu slova vysvítá, za součást pracovního výdělku označiti nelze. Příspěvky ty se neplatí dělníkům za zaměstnání v závodě, nýbrž proto, že nejsou zaměstnání. (Nález nejv. správ. soudu z 18. listop. 1924, č. 20256/24.)

Pojistná povinnost domáckých dělníků. Jestliže zákon o nemoc. pojištění z 15. V. 1919, č. 268 Sb. z. a n., v § 1, odst. 2. váže poj. povinnost domáckých dělníků na předpoklad, že osoba, o jejíž pojistnou povinnost běží, koná živnostenské práce pravidelně a nikoliv příležitostně, vysvítá z protikladu tohoto, že jest požadavkem zákona, aby konání dotyčné práce nebylo se zřetelem k obvyklému zaměstnání zjevem toliko nahodilým, ojedinělým, nýbrž trvalým, a tvořilo tak řádný zdroj příjmů osoby pracující. Nerozhoduje však při tom, že koná se práce v tak malém množství, že tato nemůže býti jediným pramenem výživy; neboť výše výdělku pro posouzení otázky, zdali jde o zaměstnání pravidelné anebo toliko příležitostné, sama o sobě rozhodného významu nemá, řídí se podle něho pouze zařazení do mzdových tříd (§ 7 n. z.). (Nález nejv. správ. soudu z 15. pros. 1924, č. 15819/24.)

Na právní povaze pojistného poměru nemění podle zákona ničeho okolnost, že osoba do pracovního poměru vstupující byla již churava, nebo že pro chorobu snad nebyla způsobilou pracovati tak, jak u dělníka zdravého se předpokládá, rozhodnou jest jediné okolnost, že pracovní svou sílu — pokud tu byla — dala zaměstnavateli k dispozici a tento jí skutečně disponoval. (Nález nejv. správ. soudu z 15. prosince 1924, č. 15819/24.)